

[Kurt Brauer.]

stemmes om et øjeblik; nogle enkelte af dem vil givetvis have vigtige forretninger andetsteds end i denne sal, men resten vil rejse sig og stå ret som soldater.

Kjær Rasmussen: Nu har vi jo hørt de forskellige ordførere tale op ad vægge og ned ad stolper om styrkemål, om forsvarrets organisation, om tjenestetidslængde osv. osv. Ikke én af de ærede ordførere har sat spørgsmålstegn ved selve den militære målsætnings holdbarhed. Jeg kunne også give mig til at diskutere organisation og styrkemål og tjenestetidslængde — materiale har vi i hvert fald fået til overflod — men når jeg ikke tager den diskussion op, skyldes det netop, at VS finder det langt vigtigere at diskutere målsætning.

Jeg understreger, at denne diskussion er helt relevant, eftersom man allerede på betænkningens side 1, anden spalte, kan læse en flertalsindstilling om forsvarrets målsætning. Når vi derfor i det følgende har valgt at beskæftige os med NATO-politikken, så er det i høj grad en sag, som lige netop vedrører dette lovforslag.

Af flertallets indstilling ser man, at socialdemokratiet og de borgerlige partier er enige om, at NATO-tilhørsforholdet må være afgørende for, hvordan det danske militærvæsen skal indrettes. Endvidere er man enig om, at afspændingspolitikken i stigende grad vil indgå i NATOs overvejelser. Her har vi altså NATO-partiernes sikkerhedspolitiske målsætning i en nøddeskal.

Vi er i vort parti helt overbevist om, at den opstillede målsætning er et selvbedrag af dimensioner. Den er det af to årsager. For det første: den nyere historie viser, at den moderne militære teknik ganske har umuliggjort, at et land af Danmarks størrelse og udseende kan forsvares militært. For det andet: NATO har indtil dato ikke på nogen måde bevist sin evne som et eventuelt afspændingsinstrument. VS må alene af disse grunde forkaste flertalspartiernes sikkerhedspolitik, som den finder udtryk gennem et dansk militærvæsen i nær tilknytning til NATO.

Så kan man naturligvis hævde, at havde vort land ikke været i NATO, ja, så havde det for længst været opslugt af Sovjetunionen, og dermed ville Danmark have

mistet sin frihed. På denne måde forklarer NATO-politikerne sagen. De vælger helt at overse, at Sovjet ganske nøje har holdt sig inden for det interesseområde, der blev tillagt det på Jalta-konferencen. En diskussion om, hvad der ville være sket Danmark uden for NATO, forbliver gætteeri. Vi ved det ganske enkelt ikke, men jeg må da indrømme NATO-tilhængerne, at de ingen sinde har savnet en livlig fantasi i dette spørgsmål.

Hvad man konkret kan konstatere er, at Danmark gennem sit 20-årige medlemskab af alliancen har mistet en endog særdeles god portion af sin frihed. På det udenrigspolitiske område er der bl. a. sket det, at vi har måttet gå med i de såkaldte politiske konsultationer. Disse indebærer ganske enkelt, at Danmark har pantsat sin udenrigspolitiske handlefrihed hos NATO. Konkret er dette kommet til udtryk gennem skiftende regeringers holdning til Vietnamkrigen, til Tysklandsspørgsmålet og til forskellige handelsarrangementer, som vi kunne have fået bragt i stand med kommunistiske lande, hvis vi ellers havde måttet for vore allierede.

Flertalspartierne taler om, at NATO i stigende grad vil lade afspændingspolitikken indgå i overvejelserne. Ja, nu har vi snart hørt den melodi mange gange. Kan vi dog ikke få blot en antydning af, at det er lykkedes NATO at skabe afspænding et eller andet sted, for det kan vel ikke være den nye atomstrategi, man anser for at være en afspændingsbestræbelse?

I øvrigt må vi meget udbede os forsvarsministerens kommentarer til denne strategi, der nu diskuteres så livligt i NATO-kredse. I aftes blev den amerikanske forsvarsminister citeret i radioavisen for en udtalelse om, at der i NATO er en tendens til at ønske A-våben indsat på et tidligere tidspunkt. Denne tendens skulle især være udbredt hos de europæiske NATO-medlemmer, efter at Canada har besluttet at trække styrker tilbage fra Europa. Dette er så sandelig hyggelige udsigter. Man taler for tiden i NATO, som om man er de eneste, der besidder A-våben; man overser ganske, at Sovjetunionen i løbet af få minutter er i stand til at lægge det tæt befolkede Vesteuropa øde ved hjælp af nøjagtig den samme slags våben.